

عنوان مقاله:

معاونت در جرم در رویکرد قانونگذار ایران و افغانستان

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی حقوق، علوم سیاسی، سیاست اسلامی و فقه اسلامی (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

سیدمحسن حسینی کیاچوری - استادیار گروه حقوق دانشگاه آزاد اسلامی واحد نوشهر، نوشهر، ایران

دیدیجه افراشته - کارشناس ارشد حقوق جزا و جرم شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد نوشهر، نوشهر، ایران

خلاصه مقاله:

شخصی که قصد ارتکاب جرم را دارد ممکن است جرات داشته باشد به تنهایی و بدون واسطه مرتکب جرمی شود که می خواهد انجام دهد یا به دلایلی نمی خواهد در محل ارتکاب جرم حاضر شود. بلکه به این دلیل می خواهد، جنایت پشت سر او مباشر جنایت در صحنه همکاری می کند و به دنبال این همکاری جرم مورد نظر واقع می شود و چنین شخصی است که به طور ثانویه و متناسب به مجرم کمک می کند اما در عملیات سازنده یا مداخله می کند. عنصر مادی آن جرم مستقیم نیست و چنین عملی رامعاونت در جرم می گویند. هدف از پژوهش حاضر بررسی معاونت در جرم در رویکرد قانونگذار ایران و افغانستان می باشد. در نتیجه، در معاونت در جرم در قوانین ایران وجود رابطه سببیت میان فعل مجرمانه مرتکب اصلی ومساعدت معاون ضروری است لیکن ارتباط مستقیم میان معاون ومباشر جرم الزامی وشرط نیست و معاونت درجرم در جرائم غیرعمدی پذیرفته نیست. در قانون جزای افغانستان به مانند قوانین کیفری ایران معاونت در جرم را پذیرفته است. ماده ۳۹۰ قانون جزای افغانستان مجازات معاون ومباشر را یکسان مقرر نموده است.

کلمات کلیدی:

ارتکاب جرم، جرائم غیر عمدی، قانون جزای ایران، قانون جزای افغانستان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2067482>

